

Мій прадід – герой

Дев'ятнадцять років...Стільки було моєму прадіду в 1941 році, коли його було відправлено на фронт. Ще зовсім молодий, а вже старший лейтенант, командувач піхотної роти. Майбуров Олексій Дмитрович був тяжко поранений декілька разів, проте після госпіталю завжди повертався на фронт. Зі своєю ротою пішки дійшов до Варшави. Під час визволення Варшави в одному з боїв він зайняв стратегічну висоту та утримував позиції на висоті більше доби, втративши майже всю роту. Їх залишилося шестеро: мій прадід і п'ятеро таких, як він, молодих, але міцних духом хлопців. Тоді, 10 жовтня 1944 року, він прийняв рішення викликати вогонь на себе, пожертвувати своїм життям. Після обстрілу із шести парубків вижили тільки двоє: важкопоранений хлопець та мій дідусь, який втратив ногу. Знайшли їх тільки ввечері, одразу ж відправили в госпіталь.

«10.10.1944 года в бою за деревню Юзефув, Варшавского воеводства, умело организовав огневые средства роты, выбил противника из деревни, закрепился в ней и несмотря на неоднократные атаки не сдал завоёванного рубежа. Сам в этом бою тяжело ранен в обе ноги», — так про це свідчать документи. За свої подвиги був нагороджений медаллю «За відвагу», орденом Слави та орденом Червоної Зірки.

У свої 22 роки він втратив ногу, і все подальше життя ходив завдяки протезу. Він був чудовим батьком, виховав шістьох дітей. Довгі роки після завершення війни йому снилися бої та війна, він часто кричав «Уперед!» уві сні.

Помер дідусь у 55 років від інфаркту. На жаль, я бачила його тільки на фотографіях. Але пам'ять про нього завжди житиме в наших серцях.